

Какво момиченце бѣше преди! Тя и сега е пакъ същата, но е принудена да лъже мъжа си, защото не го обича.

Ето вече отъ две години тя е омъжена, мъжътъ ѝ се грижи за нея. Създалъ ѝ е обстановка, облича я, води я на театри — единъ безгриженъ и охолоенъ животъ. А сега трѣбваше ли той да се промъкне като крадецъ, да го обере, да открадне честта на името му?

— Не, нѣма да отиде. Това е подло! Тя е длъжна да обича мъжа си!

Стана, приближи прозореца и погледна навънъ. Мръкваше се.

Излѣзе.

По улицата вървѣше бързо.

Мислѣше си: защо не се оженихъ за нея? Тя щѣше да бѣде щастлива съ мене. Защо се раздѣлихме тогава, а сега като подлецъ да влизамъ въ чужда къща? Не, нѣма да отида. Утре вечеръ въ деветъ часа ще ѝ кажа по телефона, че нѣма да отида, заетъ съмъ, имамъ работа.

* * *

Следниятъ день.

Точно деветъ часа вечерта.

— Моля, дайте е ми 32-45-8. — Реши да ѝ каже, че е заетъ, не може да отиде, ще се извини.

— Кой е?

Той си каза името.

— Но кого търсите? Грѣшка. Тукъ не е 32-45-9, а 32-45-8.

И на другия край телефонътъ се затвори.

Той остана пакъ учуденъ, съ слушалката вържа. Какъ е възможно? Гласътъ бѣше нейния.